

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty, soudkyně Michaely Bejčkové a soudce Faisala Husseiniho v právní věci žalobkyně: **Felbermayr Transport- und Hebetchnik, spol. s r.o.**, ul. Jiřího ze Vtelna 1731, Praha, zast. advokátem Mgr. Jiřím Hladíkem, Lidická 960/81, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 6. 2021, čj. MD-14133/2021-510/3, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 18. 7. 2023, čj. 8 A 111/2021 - 59,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

1. Vymezení věci

[1] Usnesením ze dne 14. 10. 2020 žalovaný podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastavil řízení o žádosti žalobkyně, kterou žádala o povolení ke zvláštnímu užívání silnic formou přepravy zvláště těžkých nebo rozměrných vozidel. Podle žalovaného žalobkyně neprokázala, že (1) není technicky reálné snížit hmotnost nebo rozměry přepravy ani použít jiného způsobu přepravy, (2) zatížitelnost mostů a vozovek ověřené statickým posouzením umožní realizaci přepravy. Proti usnesení o zastavení řízení podala žalobkyně rozklad, který žalovaný rozhodnutím ze dne 9. 6. 2021 zamítl a potvrdil tak napadené usnesení. Městský soud zamítl následně podanou žalobu.

2. Kasační řízení

[2] Žalobkyně (stěžovatelka) napadla rozsudek městského soudu kasační stížností. Namítá nesprávné posouzení otázky, zda povinnost opatřit statické posouzení zatížitelnosti mostů a únosnosti vozovek stíhá žadatele [§ 25 odst. 13 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve spojení s § 40 odst. 3 vyhlášky č. 104/1997 Sb., kterou se provádí zákon o pozemních komunikacích (prováděcí vyhláška)]. Podle § 50 odst. 2 správního řádu je správní orgán povinen obstarat podklady pro vydání rozhodnutí, tedy i statické posouzení. Maximum informací si má opatřit z úřední evidence (§ 6 odst. 2 správního řádu). Tyto povinnosti nemůže změnit podzákonný právní předpis, kterým je v tomto případě prováděcí vyhláška. Nadto je věcí žadatele, jakým způsobem hodlá prokázat relevantní skutečnosti. Zákon ani vyhláška neukládají povinnost doložit konkrétní důkazní prostředek. Podle stěžovatelky statické posouzení není povinnou součástí žádosti o povolení nadměrné přepravy a žadatel není povinen je opatřit. Žalovaný nezákonně rozšířil požadavky na stěžovatelku v souvislosti s podáním žádosti. Pokud by § 40 odst. 3 prováděcí vyhlášky připouštěl dvojí výklad, pak měl být zvolen ten, který co nejvíce šetří práva stěžovatelky.

[3] Stěžovatelka dále namítá, že nebyly naplněny podmínky k tomu, aby ji žalovaný vyzval k odstranění vad žádosti podle § 45 odst. 2 správního řádu. Nesprávný je také postup žalovaného, který zastavil řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu z důvodu neodstranění podstatné vady žádosti. Statické posouzení není podstatnou náležitostí, a proto jeho nedoložení nemohlo být vadou, jež brání pokračování v řízení. Žalovaný a městský soud posoudili tuto otázku nesprávně.

[4] Stěžovatelka navrhla, aby NSS zrušil rozsudek městského soudu a také rozhodnutí žalovaného a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[5] Žalovaný se ve vyjádření ztotožnil se závěry městského soudu a odkázal na svá předchozí rozhodnutí a vyjádření. Uvedl, že v obdobné věci již soudy rozhodovaly a shledaly námitky stěžovatelky nedůvodnými. Zopakoval, že žalovaný mohl a měl po stěžovatelce požadovat předložení statického posouzení, které je nedílnou součástí žádosti. Nedoložení statického posouzení je podstatnou vadou, a proto bylo namístě zastavit řízení po marné předchozí výzvě k odstranění vad. Žalovaný navrhl, aby NSS kasační stížnost zamítl.

3. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[6] Kasační stížnost není důvodná.

[7] NSS úvodem konstatuje, že ve věci již jednou rozhodoval rozsudkem ze dne 13. 12. 2021, čj. 10 As 449/2021 - 28. Předmětem řízení byla toliko otázka včasnosti podané žaloby. Ke kasačním námitkám vzneseným v nyní projednávané věci se NSS dosud závazně nevyslovil, a proto jsou přípustné (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 22. 3. 2011, čj. 1 As 79/2009 - 165).

pokračování

[8] Podle § 25 odst. 13 zákona o pozemních komunikacích *prováděcí předpis stanoví náležitosti žádosti o povolení zvláštního užívání dálnice, silnice a místní komunikace a náležitosti rozhodnutí v této věci.*

[9] Podle § 40 odst. 3 prováděcí vyhlášky *přepřavy podle předchozího odstavce o celkové hmotnosti vyšší než 60 tun nebo nadměrných rozměrů lze povolit jen výjimečně, pokud žadatel prokáže, že není technicky reálné snížit hmotnost nebo rozměry přepřavy ani použít jiného způsobu přepřavy a že zatížitelnost mostů a únosnost vozovek ověřené statickým posouzením umožní realizaci přepřavy.*

[10] Jak již přílehavě uvedl městský soud v napadeném rozsudku, stejné kasační námitky téže stěžovatelky byly zodpovězeny v rozsudku NSS ze dne 12. 5. 2023, čj. 1 As 147/2022 - 36. NSS nemá důvod odchytil se v nyní projednávané věci od citovaného rozsudku, v podrobnostech na něj odkazuje a níže jej cituje.

[11] Stěžovatelka namítla, že nebyla povinna doložit ke své žádosti statické posouzení. Z § 40 odst. 3 prováděcí vyhlášky však jednoznačně vyplývá, že je povinností žadatele, „aby prokázal, že není technicky reálné snížit hmotnost nebo rozměry přepřavy ani použít jiného způsobu přepřavy a zároveň že zatížitelnost mostů a únosnost vozovek ověřené statickým posouzením umožní provedení přepřavy. [...] Právní úprava zde klade na žadatele o povolení jednoznačný požadavek, aby prokázal uskutečnitelnost přepřavy, a to prostřednictvím statického posouzení zatížitelnosti mostů a únosnosti vozovek. Nejvyšší správní soud tedy nesouhlasí se závěrem stěžovatelky, že je žadateli ponechán prostor pro úvahu, prostřednictvím kterého důkazního prostředku prokáže, že převoz lze uskutečnit, nýbrž je zde výslovně stanovena povinnost žadatele, aby prokázal statickým posouzením, že zatížitelnost mostů a únosnost vozovek přepřavu umožní.“ Podle § 50 odst. 2 správního řádu je sice správní orgán povinen opatřit podklady pro vydání rozhodnutí. Citované ustanovení „je nicméně třeba vykládat právě v souvislosti s ustanovením § 6 odst. 2 in fine téhož zákona, ve kterém je stanovena výjimka z povinnosti správního orgánu opatřovat podklady pro vydání rozhodnutí v případě, že zvláštní právní předpis uloží účastníkovi řízení povinnost předložit spolu s žádostí určité podklady nezbytné pro vydání rozhodnutí. [...] v tomto případě [je] zvláštním předpisem prováděcí vyhláška, která v souladu se zákonným zmocněním podle § 25 odst. 13 zákona o pozemních komunikacích ukládá žadateli povinnost doložit statické posouzení. [...] kasační soud zdůrazňuje nutnost aktuálního statického posouzení, to i z důvodu proměn technického stavu vozovek a mostů v čase. Právě proto je žadateli uložena povinnost nechat vypracovat pro účely posouzení žádosti statické posouzení, které tuto technickou změnu pozemních komunikací zohledňuje. Zároveň je nezbytné, aby toto posouzení reflektovalo i technické parametry konkrétního přepřavovaného předmětu. Správní orgán jistě disponuje obecnými údaji o technickém stavu vozovek a mostů, které by mohl získat z úřední evidence na základě § 6 odst. 2 věty první správního řádu, na který odkazuje i stěžovatelka v kasační stížnosti, tento údaj by byl však z výše uvedených důvodů nedostatečný a neodpovídal by konkrétnímu zatížení, které v daném případě představuje přepřavovaný předmět.“ NSS pouze dodává, že výklad citovaných ustanovení je jednoznačný a nevyvolává žádné pochyby. Proto zde není prostor pro uplatnění zásady *in dubio pro libertate*, kterou stěžovatelka argumentovala v kasační stížnosti. Vzhledem k výše uvedenému je zřejmé, že kasační námitka nesprávného posouzení povinnosti doložit statické posouzení není důvodná.

[12] Dále stěžovatelka namítla nesprávné posouzení otázky, zda byly splněny podmínky zastavení řízení z důvodu neodstranění vad žádosti. Ani tuto námitku neshledal NSS důvodnou. Podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu *správní orgán usnesením zastaví řízení o žádosti, jestliže žadatel v určené lhůtě neodstraní podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení*. V nyní projednávané věci žalovaný vyzval stěžovatelku k odstranění více vad žádosti. (Mimo jiné) měla doložit (1) doklad prokazující skutečnost, že není možné reálně snížit hmotnost přepravy ani použití jiného způsobu přepravy a že zatížitelnost mostů a únosnost vozovek ověřené statickým posouzením umožní realizaci přepravy, a (2) uvést žádost do souladu s doloženým technickým průkazem samojízdného pracovního stroje. Stěžovatelka však na výzvu nereagovala, nedoložila statické posouzení a ani neodstranila nesrovnalosti mezi žádostí a technickou dokumentací. Popsané vady ve svém souhrnu způsobily, že žalovaný nemohl žádost stěžovatelky věcně projednat a v řízení dále pokračovat. Jediným možným a zákonným postupem proto bylo zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, nikoliv zamítnutí žádosti. NSS uzavírá, že žalovaný postupoval v souladu s právními předpisy.

4. Závěr a náklady řízení

[13] Ze všech uvedených důvodů dospěl NSS k závěru, že kasační stížnost stěžovatelky není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[14] Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.); žalovanému nevznikly v tomto řízení náklady nad rámec jeho běžné činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 23. února 2024

Ondřej Mrákota
předseda senátu